

מסורת הש"ס

א) קדושין מה: טהרהדי בטג:
ב) נשעיל ד:א, א נשעיל ג:א,
ג) תענית ט:א, נשעיל ב: ד:א,
ד) נמיך ו: פ"ש, א נסס,
ה) בטה יט, תגינה ז: ח: (רי"ה)
ו: ד:א, ח תגינה ט, ח, בילה כ:
ז: ר"ה ד: (וימא ג:א, י) תגינה ח,
ז) ס"א הראשון ועיין ברי"ק,
ט נדכרס לא, ח נמגילה פ"א
י"ד, א נסוטה מא,א,
א) נדפ"ר נוסף: מיד טועם
שנאמר מדוע בטהי ואין
אכס, א בילה כ,א, ח נש"ל לא
נלא, א נשי' במוח' קדושין מה:
ד"ה הוה, א ק' נש"ל וא,
ה) מהרש"ה,

תורה אור השלם

1. קמנו וקבלו היהודים
עליהם ועל יורשם ועל כל
הבוליים עליהם ולא יעבור
להיות בשמים את שני הימנר
האלה ככתבם וכוונתם בכל
שנה ושנה
אסתר ט כו
2. החדש הזה לכם ראש
חדשים ראשון הוא לכם
לחדשי השנה;

שמות יב ב
3. עד חדש ימים עד אשר
תצא מאפסכם ויהיה לכם
לזמן ימיו כי מאתמול את
אשר בקרבכם ותבדיל לפניו
לאמר לפנה יהי יצאנו
ממצרים:
במדבר יא כ

גליון הש"ס

גמ' הוה עובדא ויהי חיה רב.
עי ר"ה ע"ב מ"ח מופ' ד"ה
ושמ:

הגהות הב"ח

א) גמ' יהיו ליום הכניסה
קמ"ל כל"ז ויחיה הם ממח:
ב) ע"ז נמשח זמן ע"ז כהנים
והעם ותשעה חלכ: א) הו"ח
ד"ה הכי וכו' רבי יוחנן אית
ליה כוומיה כפרק ע"ז
ה) בא"ד הוה ליה לפרושי:
ז) אר"ה מברך אלא מברך:
א) ד"ה עולתו וכו' ולא נתלקו
ז"ה על עולת גדרה של י"ט:

הגהות הגר"א

א) בפשטה (ולא מאחרין)
תל"ח:

מוסף רש"י

עשרה בטבתין. שבעלן
ממלכתא שיתו מזוין תמיד
צבית הכנסת שחרית וערבית
כלאמרין ממכסת כרסות וכו'):
כיון שבה הקדיש צבית הכנסת
ולא חלל שם עשרה וכו' (נעיר)
ג: ובער"ז ב"ק צב. הובא בעיר
שם,
אע"פ שאמרר
מקדימין. שקראו קודם זמנא,
מותרין בהפסד רובענעיה.
גני י"ז דכרבינ וגי י"ד
דכרסי' ועיירות שקראו מגילה
קודם זמנא דמפסד מגילה
נקראת ביבא בי"ב בי"ג בי"ד
גנ"ו א פחות ולא יותה.
שסכפריס מקדימין ליום
הכניסה, מותרין אותן ימים
שקראו קודם זמנא דהפסד
ותענית (תענית יח.). מביאין
שלמים ביר"ט. לפי שיש בזה
סליט חרם (ביצה יט.) שם
בהן לורך חללל היינוס (תגינה)
א: א) ואין סומכין עליהן.
שסכמיסה אסורה משום שנות,
שכלל מהו היה סומן וכו' ליה
משמעת בעצלו חייס תום (בי"ה)
לו: אין רוכבינ על גבי כהנא
(ביצה יט.) אלא סומן עליהן
מערב י"ט וסומטן בי"ט
(תגינה יז.) אבל לא עולות.
אכל לא מצינן עולות בחולן
שכיל להנא לאחר יו"ט (שם)
חוק מתמדין ומוספין שגן
קרבינ צבור חמט קריס, אכל
עולת יחיד לא ינאל לפי שאין

זה אליהו היינוס ומכיו ינשה לכס ולא לגבוה (ביצה שם, ובער"ז תגינה ז:), וסומכין עליהן. כיון דתומר להכילן לא גזרו שנות
לנעלל סומכין (תגינה ז:), וכל שאל חג בי"ד"ש הראשון של חג. שלא כהיה מניגמו כיום הראשון של חג (תגינה ט.) ויר"ט
האחרון של חג. חוגב שמיי עזרת ואע"ז דרגל צפוי עמנו הוא היו תשלומין לנאשון (שם), שיום טובות. של קרננת ראייה

דמביאין חגיגה שהוא זמן חגיגה, כלומר לשחות ולאכול, חגיגה בלבד וכל כיוצא בה שבאליהם הוא מותר, אבל עולה ראייה דוחין אותה למחר. וזו ששנינו בתוספתא בית שמאי היא, דתנן בית שמאי אומרים מביאין שלמים [ואין] (ו)סומכין עליהן אבל לא עולות כול, רבא אמר כך פירושיה, חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין, כלומר כל ימי החג מאחרין מיום לחבירו, אבל אם שלמו ימי החג לא. דתנן מי שלא חגג ביום טוב הראשון של חג חוגג והולך כל חוגג בחולו עד יום טוב האחרון של חג, עבר הרגל כו, רב אשי אמר רבי קאמר, אפילו עצרת דחגיגתה חד יומא הוא, אי אקילעו בשבת מאחרין חגיגה למחר. דתנן ומודין שאם חל להיות בשבת שיום טובות לאחר השבת. וזו המשנה אחרים היא שאומרים אין בין עצרת לעצרת אלא ד' ימים, ואין הלכה כמותו. רבי נטע נטיעה בפורים.

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

שמחה. של מאכל ומשתה: **זומנא**. צי"ד ממוך שהיא חוצה זו כיום על כל יחיד ויחיד קורין אותה אפילו ביחיד דהכל קורין זו ואיכא פרסום נס: **שלא זומנא**. כגון כפרים המקדימין ליום הכניסה אין קורין אותה אלא בעשרה דענינן פרסום ניסא: ורז

אסי אמר בין זומנא בין שלא זומנא. מנחה לחור אחר עשרה משום פרסומי ניסא. אבל אי לא אשכח עשרה לא אמר רב אסי דלא ליקרי שאין איסור קריאתה ביחיד אלא מנחה לקרומה בעשרה: **והש ליה רב נחא** דרב אסי ומי אמר רב הכי והואמרו **אסי**. וזמר על עשרה וקיצנן: **ערב שבת זמנא הוא**. משמע שהוא

וזמן הקצוב להו מימי אנשי כנסת הגדולה מדלא קאמר מקדימין לערב שבת להכי קשה ליה והא שבת זמנא הוא שהרי י"ד הוקצב לפרוים אלא להכי נקט האי לינשא דמשמע מינה הוהיל ומיקנו להן חכמי ישראל שאמר כנסת הגדולה להקדים משום דרבה הרי הוא לנו כיום וזמן הקצוב מתחלה לכל דבריו וחק על פי שהוא שלא בזמנן היו חומנן: **מתני' נאלו אמרו**. זומנא על מה גילה אמרו מקדימין אס חל י"ד בשבת: **אכל זמן עזי כהנים והעם**. האמור בנמ' תענית (דף כה). שהיו משפחות של ישראל שקצבו להם ימים בכל שנה להציא עזים למקדש לנורך המערכה ומצינן קרבן עזים עמהן אס חל להיות בשבת מאחרין ליום ממר וכן תעשה בלב שחל להיות בשבת. והוא הדין לי"ז בתמוז ולעשרה בטבת. והאי דנקט תעשה בלב משום דהוכפלו זו לרות והכל מתענין זו אכל שאר אמוות מארינן במסכת ראש השנה (דף יח:)

לזו מתענין לזו אין מתענין: **וחגיגה**. אס חל יוס טוב בשבת דוחין שלמי חגיגה למחר שהרי יש לה תשלומין כל שצעה. וכן קשה אה העם שיהי בשנה הראשונה של שמיטה במונאלי יוס טוב י האחרון של חג דכמצי מקן שצב שנים במועד שנת השמיטה (דכרס לא) כלאמרין במסכת סוטה (דף מה). שהיה המלך קורא בתורה ספר משנה תורה וכל העם חייבין לבוא ולהציא חרם טעם דכמצי הקהל את העם האנשים והנשים והטף ו בשבת אי אפשר ומעצין אותו למחר. ובגמרא ירושלמי^[מ] מפרש דהא דלא עזדינן ליה בשבת מפני הבימה דתננן^[נ] בימה של עץ היו עושין למלך בעורה והוצב עליה ופרעין^[ז] הסם וליעצדה מתאמול ומשני דחיקא ליה עזרה: **ולא מקדימין**. טעמא מפרש בגמרא: **גמ' עשרה בטבתין**. שצבית הכנסת שהן בטלים ממלאתן ויזינוים משל צבור כדי להיות מזוין בתפלה צבית הכנסת דלמר מר במסכת ברכות (דף ו:)

מנין שאין מוזין ימים נאנים. כגון דלמר קונס יין שאני טועם לשנה מונה י"ז חדש מיוס ליוס ואס נדר בלחד ניטין אסור עד אחד צניס הבא אע"פ שעדיין יש י"א יוס שימות החמה ימירין על ימיוה להננה א"ז עפמיס שאנו חדשים סחרין: **שעות נהדשים**. כגון האומר וזה גיטך אס לא בצימי מכאן עד חדש זה והיה חסד ובלא משחשיכה ליוס כ"ט אין אומרים עדיין הוא שנות החדש שהרי חדשה של לבנה כ"ט יוס ומחל: **אכסי לא מטא זמן חיוצייוסו**. ואס יקדימוה לא ילא ידי חוצתן וכן עזי כהנים שקצבו להן זמן קצוב בנדרים: **בשלאח חגיגה**. דקתני מאחרים אי איקלע בשבת: **אפילו כיוס טוב דומן חגיגה הוא**. שמומר להקריב שלמי חגיגה ואפילו הכי מאחרין עולת ראייה עד חולו של מועד. והכי משמע לינשא דצרייתא חגיגה מאחרין ועוד יש דבר אחר שהגיע זמנו מאחרין אותו יוס אף שהוא זמן חגיגה ואילו זו עולת ראייה שיהא חוצת רגל דכמצי לא ירלו פני ריקס (שמות עג) ואלה היכולה לכא למחר ואפילו היא חוצת הרגל: **מצינן שלמים צי"ט**. שהן מאכל אדם צי"ט וכמצי אך אשר יאכל לכל נפש (שמות יג:)

ואין סומכין עליהן. שסכמיסה שבות היא דתנן (ביצה דף לו:)

אלו הן משום שבות לא רוכבינ על גבי בהמה ועל אלו שיקריבו צי"ט יסמכו מתאמול דלית להו לבית שמאי תכף לסמיכה שחיטתו^[ט]: **אכל לא עולות**. אין מצינן דסברי לכס ולא לגבוה: **וציט הלל אומרים מצינן שלמים ועולות**. ומה אני מקיים לכס לכס ולא לנכרים: **כל זמן חגיגה**. כל הרגל עד י"ט האחרון רשאי לשהות: **רב אשי אמר חגיגה כל זמן שנאמרה רב חגיגה מאחרין**. אס בזה בשבת ואפילו עצרת שאינה אלא יוס אחד תשלומין יש לה כל שצעה ועדיין יש לה זמן ליקרב: **ומודין בעצרת שחל להיות בשבת**. במסכת חגיגה (דף ט.) נתלקו בעצרת שחל להיות בערב שבת בית שמאי אומרים יוס טבוח של עצרת אחר השבת וצית שמאי לטעמייהו דלאמרי עולות אין מקריבין כיוס טוב הלכך לא יקריבו עד לאחר שבת וצית הלל אומרים אין לה יוס טבוח אין צריך להממין ליוס טבוח שהשלמים [ועולות] קריבין צי"ט ומודין בעצרת שחל להיות בשבת שאין עולת ראייה ושלמי חגיגה קריבין בשבת ומממין ליוס טבוח של קרבנות היוס לאחר השבת אלאמא יש תשלומין לעצרת:

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

הוה עובדא וחש ליה רב לאה דרב אסי. מכל מקום הלכתא כוומיה דרב דהא ר' יוחנן ^(ג) איתא כוומיה פרק שני (דף יט:)

דקאמר הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים ^(ה) (יאל) ומסיק הא ביחיד הא בציבור אלאמא שקורין אותה ביחיד וכן הלכה דרב ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן וכ"ש הכא דקיימו צמד שיטמא ועוד דרב אסי תלמיד דרב הוה ^(ו) ורבינו יוסף אש ירושלם פסק דאף ביחיד צריך לבדך וכן נמנא בתשובת רש"י שהשיב נראה בעיני דלא שגא יחיד ולא שגא צבור אחד מצדך ואחרים שומעין וכן נראה לומר מאחר שהוכחנו קריאתה ביחיד ^(ז) אי איתא שאין זה צרכה [ביחיד] הוה ליה לפרושי [לקמן כא: מאי (י') מצדך דלמר בציבור: **עולת ראייה אפי' ב"ש מאחרין**.

הקשה הר"ר אלחנן מהא דלאמרין פרק קמא דביצה ^(דף יב: ושם) השוחט עולת נדבה צי"ט לוקה ומסיק דלמר לך מני בית שמאי היא וכו' וקשה אמאי לא מני עולת ראייה דהוי רצותא טפי דאף על גב דהוי לורך י"ט לוקה אלינא דע"ש ואין לומר דלהכי נקט נדבה ונצה לאשמועינן דאפילו הכי שרו צית הלל זה אינו דהא בפרק שני דהתם (דף יט, ושם) מוכח בהדיא דלא נתלקו צ"ה על (ה) עולה ^(י) [שאניה] של י"ט דודאי אינה קריבה צי"ט ואס כן קשה אמאי נקט עולת נדבה וי"ל דלתי קנט עולת נדבה למידק הא שלמי נדבה אינו לוקה כיון דלינא זהו לורך אוכל נפש אכל איסורא מיהא אינא משום דמציז לכס:
ורמז

שארן מוזין ימים לשנים שנא' ¹לחדשי השנה חדשים אתה מונה לשנים ואי אתה מונה ימים לשנים ורבנן² דקיסרי משום ר' אבא אמרו ימנין שאין מחשבין שעות לחדשים שנא' ³עד חדש ימים ימים אתה מחשב לחדשים ואי אתה מחשב שעות לחדשים: אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב וחגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין: ותשעה באב אקדומי פורענות לא מקדמי חגיגה והקהל משום דאכתי לא מטא זמן חיובייהו תנא חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין בשלאמא חגיגה דאי מיקלע בשבתא מאחרין לה לבתר שבתא אלא זמן חגיגה מאי היא אמר רב אושעיא הכי קאמר חגיגה בשבת ועולת ראייה אפילו ביו"ט דזמן חגיגה מאחרין מני ב"ש היא דתנן ^(א)[ב"ש אומרים] מביאין שלמים ביו"ט ואין סומכין עליהן אבל לא עולות וכו'א אומרים ימביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן רבא אמר חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין טפי לא דתנן ^(ב)מי ישלח חג ביו"ט הראשון של חג חוגג והולך את כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג יעבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו רב אשי אמר חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין ואפי' עצרת דחד יומא מאחרין דתנן מודים שאם חל יעצרת להיות בשבת שיום טובות אחר השבת אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא רבי נטע נטיעה בפורים ורחין

כדי שצבית הכנסת שהן בטלים ממלאתן ויזינוים משל צבור כדי להיות מזוין בתפלה צבית הכנסת דלמר מר במסכת ברכות (דף ו:)

מנין שאין מוזין ימים נאנים. כגון דלמר קונס יין שאני טועם לשנה מונה י"ז חדש מיוס ליוס ואס נדר בלחד ניטין אסור עד אחד צניס הבא אע"פ שעדיין יש י"א יוס שימות החמה ימירין על ימיוה להננה א"ז עפמיס שאנו חדשים סחרין: **שעות נהדשים**. כגון האומר וזה גיטך אס לא בצימי מכאן עד חדש זה והיה חסד ובלא משחשיכה ליוס כ"ט אין אומרים עדיין הוא שנות החדש שהרי חדשה של לבנה כ"ט יוס ומחל: **אכסי לא מטא זמן חיוצייוסו**. ואס יקדימוה לא ילא ידי חוצתן וכן עזי כהנים שקצבו להן זמן קצוב בנדרים: **בשלאח חגיגה**. דקתני מאחרים אי איקלע בשבת: **אפילו כיוס טוב דומן חגיגה הוא**. שמומר להקריב שלמי חגיגה ואפילו הכי מאחרין עולת ראייה עד חולו של מועד. והכי משמע לינשא דצרייתא חגיגה מאחרין ועוד יש דבר אחר שהגיע זמנו מאחרין אותו יוס אף שהוא זמן חגיגה ואילו זו עולת ראייה שיהא חוצת רגל דכמצי לא ירלו פני ריקס (שמות עג) ואלה היכולה לכא למחר ואפילו היא חוצת הרגל: **מצינן שלמים צי"ט**. שהן מאכל אדם צי"ט וכמצי אך אשר יאכל לכל נפש (שמות יג:)

ואין סומכין עליהן. שסכמיסה שבות היא דתנן (ביצה דף לו:)

אלו הן משום שבות לא רוכבינ על גבי בהמה ועל אלו שיקריבו צי"ט יסמכו מתאמול דלית להו לבית שמאי תכף לסמיכה שחיטתו^[ט]: **אכל לא עולות**. אין מצינן דסברי לכס ולא לגבוה: **וציט הלל אומרים מצינן שלמים ועולות**. ומה אני מקיים לכס לכס ולא לנכרים: **כל זמן חגיגה**. כל הרגל עד י"ט האחרון רשאי לשהות: **רב אשי אמר חגיגה כל זמן שנאמרה רב חגיגה מאחרין**. אס בזה בשבת ואפילו עצרת שאינה אלא יוס אחד תשלומין יש לה כל שצעה ועדיין יש לה זמן ליקרב: **ומודין בעצרת שחל להיות בשבת**. במסכת חגיגה (דף ט.) נתלקו בעצרת שחל להיות בערב שבת בית שמאי אומרים יוס טבוח של עצרת אחר השבת וצית שמאי לטעמייהו דלאמרי עולות אין מקריבין כיוס טוב הלכך לא יקריבו עד לאחר שבת וצית הלל אומרים אין לה יוס טבוח אין צריך להממין ליוס טבוח שהשלמים [ועולות] קריבין צי"ט ומודין בעצרת שחל להיות בשבת שאין עולת ראייה ושלמי חגיגה קריבין בשבת ומממין ליוס טבוח של קרבנות היוס לאחר השבת אלאמא יש תשלומין לעצרת:

וסעודת ראש חודש וספק מילה וזמן עצי כהנים חגיגה ותשעה באב והקהל, מאחרין ולא מקדימין. מנין שאין מוזין ימים לשנים שנאמר לחדשי השנה, חדשים אתה מונה לשנה ולא ימים. וכן אין מוזין שעות לחדש אלא ימים, שנאמר עד חדש ימים. אבל זמן עצי הכהנים תשעה באב חגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין. פירוש לכל הגין אי אקילעו בשבת מאחרין אותם אחר שבת. מאי טעמא, תשעה באב לא מקדימין פורענות הוא, חגיגה והקהל אכתי לא מטא זמן חיובייהו. תנא חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין ואוקמה רב הושעיה הכי, אי אקילע יוס טוב בשבת דוחין את החגיגה שהוא שלמים באחת בשבת, אבל אי אקילע בחול, אציג

דחגגה כגון חג חגיגה מאחרין, כלומר כל ימי החג מאחרין מיום לחבירו, אבל אם שלמו ימי החג לא. דתנן מי שלא חגג ביום טוב הראשון של חג חוגג והולך כל חוגג בחולו עד יום טוב האחרון של חג, עבר הרגל כו, רב אשי אמר רבי קאמר, אפילו עצרת דחגיגתה חד יומא הוא, אי אקילעו בשבת מאחרין חגיגה למחר. דתנן ומודין שאם חל להיות בשבת שיום טובות לאחר השבת. וזו המשנה אחרים היא שאומרים אין בין עצרת לעצרת אלא ד' ימים, ואין הלכה כמותו. רבי נטע נטיעה בפורים.

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

הוה עובדא וחש ליה רב לאה דרב אסי. מכל מקום הלכתא כוומיה דרב דהא ר' יוחנן ^(ג) איתא כוומיה פרק שני (דף יט:)

דקאמר הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים ^(ה) (יאל) ומסיק הא ביחיד הא בציבור אלאמא שקורין אותה ביחיד וכן הלכה ח סגמ ש:
כז ב מיי שס פ"ח הלכה ח סגמ ש:
כז ב מיי שס פ"ח הלכה יג:
כח ד מיי שס פ"ח הלכה ח:
כט ב מיי פ"ח מהל' קידוש:
החדש ה' צ ופ"י

מהלכות נדרים טוש"ע י"ד פי' רב סעף ד ה ו א:
ו מיי פ"ח מהלכות קידוש החדש הלכה א:
ל ד מיי פ"ח מהלכות טענות הלכה ה סגמ שנין ג

טוש"ע א"ח פי' חקן סעף ג ופי' חקנן סעף י:
לא ח מיי פ"ח מהלכות חגיגה הלכה ח:
לב ט מיי שס פ"ח הל' א:
לג י מיי שס פ"ח הלכה ח ט:

לך ב מיי שס הלכה ד [ז]:
ל ד מיי שס הל' א:
לו ב מיי שס הל' א:

רבינו חננאל

שמחה, שהיא סעודת פורים, לא תהא אלא בזמנה שהוא יום י"ד ויום ט"ז באדר. אמר רב מגילה בזמנה, כלומר בי"ד, קורין אותה אפילו ביחיד. שלא בזמנה, כגון י"א י"ב י"ג שמקדימין ליום הכניסה, אין קורין אותה אלא בעשרה. וקיימא לן ברב, דהא ר' יוחנן אמר בפירוש בפירקין דקמא אקורא במגילה הכתובה בין הכתובים לא יצא, לא אמרו אלא בציבור, לא מכליל דסביאר ליה שקורין אותה ביחיד. רב אסי אמר אפילו בזמנה בעשרה. הנה עובדא וחש לה רב ולא קראה בזמנה אלא בעשרה, כרב אסי. ואקשינן ומי אמר רב שלא בזמנה קורין אותה בעשרה, כלומר הקורין אותה ביום הכניסה כגון הכפרים וכיוצא בהן, אין קורין אותה אלא בעשרה. והאמרנן משייה דרב פורים שחל להיות בערב שבת זמנא, ערב שבת זמנא והא שבת זמנא, ופריקנן הכי קאמר ערב שבת שהוא שלא בזמנא של קריאת המגילה קורין אותה בזמנא, מה זמנא אפילו ביחיד כך שלא בזמנא אפילו ביחיד. והחזין לא לענין מקרא מגילה בעשרה, ושלא בזמנה היא. ואלא מאי ערב שבת זמנא, כלומר אפילו בערב שבת המגילה כאילו זמנא הוא, ולאפוקי מדרבי דאמר כל הגדילין ידחו ליום הכניסה, קאמר דעריב שבת זמנא, ואף על גב דחש לה רב קיימא לן כרב להא דרב אסי, קיימא לן כרב דאמר אפילו ביחיד. תלמוד ארץ ישראל י, בא בשם ר' יהודה כל שאמרו חכמים ידחה ממקומו ויקרא ובלבד שזמנא, וכן רבנן קורין אפילו ביחיד. תילבן קורין השתא אפילו ביחיד ידחה קורין המגילה בי"ד ובט"ו שהוא זמנא (אפילו ביחיד). ויער האמר ר' בא אגן חמין רבנן קורין אפילו ביחיד, וקיימא לן עשרה רב מר רב צמח וג"ל כתב בשליח ציבור הקורא את המגילה שקורא וכוונן כספר תורה. ורבינו האי זק"ל אימר מנהגא לדחיא קורא ופושט כאיגרת, אבל קורא וכוונן כספר תורה לא לנא. (לתלמודיטו). מתני' איהוה עיר גדולה בו, תנא עשרה בטבתין כנסת פחות מיכן הרי זה כפר. וירושלמי עשרה בטבתין כנסת ממלאתא, א) אמר ר' יהודה כגון חג שאנו מירינן (לתלמודיטו). תאני כפר שאין בו עשרה חקתנו קלקלתו ונעשה כעיר. באילו אמרו מקדישין וכולי. [פיר'] קריאת מגילה ותורפת שקלים, דכתיב ולא יעבור. אבל סעודת פורים

^[1] כיושלמי לפנינו איתא חגז אנו שאין אנו צריכין לתלמודי וע"ש במפרש ואולי דגי' רבתי שאנו נהנה ויחד ורוקן